

UOHSX007DAAE

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R179/2015/HS-28754/2015/310/JZm

Brno: 18. září 2015

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č. j. ÚOHS-V45/2015/PP-11559/2015/852/TKn, ze dne 28. 5. 2015, podal účastník řízení společnost **CZECH FROST s. r. o.**, se sídlem v Dýšině č.p. 408, PSČ 330 02, IČO 27969118, zastoupená JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem Advokátní kanceláře Vlček & partners s.r.o., se sídlem kanceláře v Plzni, Na Roudné 18, 301 00, jsem podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, na návrh rozkladové komise

rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č. j. ÚOHS-V45/2015/PP-11559/2015/852/TKn, ze dne 28. 5. 2015, **potvrzuji** a podaný rozklad **zamítám**.

ODŮVODNĚNÍ

I. Napadené rozhodnutí

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „**Úřad**“) vydal dne 28. 5. 2015 rozhodnutí č.j. ÚOHS-V45/2015/PP-11559/2015/852/TKn, kterým účastníku řízení společnosti CZECH FROST s.r.o., IČO 27969118, se sídlem v Dýšíně, č.p. 408 (dále též „**účastník řízení**“) uložil pořádkovou pokutu za jednání, kterého se měl dopustit tak, že:

„Společnost CZECH FROST, s.r.o., tím, že při šetření na místě v obchodních prostorách soutěžitele prováděné Úřadem podle § 21f zák. č. 143/2001Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, v sídle této společnosti dne 19. 2. 2015 znemožnila Úřadu nahlédnout do obchodních záznamů nacházejících se v počítači jednatele společnosti CZECH FROST, s.r.o., nesplnila povinnosti stanovené v § 21f odst. 3 téhož zákona“.

Za takto popsané jednání Úřad uložil účastníku řízení pořádkovou pokutu podle § 22c odst. 1 zák. č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „**zákon**“), ve výši 1.105.000 Kč.

II. Rozklad účastníka řízení

2. S citovaným rozhodnutím Úřadu se účastník řízení neztotožnil a podal proti němu rozklad. Účastník řízení nejprve popsal, kdy a jak mu bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení a provedeno místní šetření. Tvrdil, že při místním šetření prováděném v jeho provozovně dne 19. 2. 2015 poskytl Úřadu nezbytnou součinnost a veškeré obchodní záznamy řádně Úřadu vydal.
3. Svou rozkladovou argumentaci účastník řízení založil na tvrzení, že podle ustanovení zákona měl Úřadu umožnit nahlédnout do obchodních záznamů. V počítači, který odmítl pracovníkům Úřadu zpřístupnit, se však žádné dokumenty týkající se předmětu šetření nenacházely. Jednatel společnosti totiž tento počítač používal k soukromým účelům, a proto se v něm nacházely jen dokumenty a fotodokumentace velmi osobní povahy. Veškeré ostatní dokumenty a obchodní záznamy byly zaměstnanci Úřadu zajištěny a při tom jim nebylo nikterak bráněno. Skutečnost, že jednatel účastníka řízení využíval svůj počítač k soukromým účelům, není ničím neobvyklým, veškeré účetní záznamy se totiž nacházejí v počítači účetní. Počítač jednatele tedy žádné obchodní záznamy neobsahoval.
4. Účastník řízení dále namítl, že nelze jeho věc porovnávat s místním šetřením ve věci Delta pekárny, neboť v případě Delta pekáren bylo prokázáno, že počítač jednatele obsahoval obchodní záznamy související s předmětem šetření. Jednatel společnosti Delta pekárny tedy nedovoleně omezil průběh šetření nejen tím, že Úřadu neumožnil prověřit záznamy v jeho počítači, ale také tím, že pracovníkům Úřadu svémocně odňal dva z dokumentů. Podle názoru účastníka řízení je tedy věc Delta pekárny neporovnatelná se skutkovými zjištěními v předmětné věci. Uložená pokuta je pak v nepoměru ke skutkovým zjištěním ve věci, právním rámcem i chráněným zájmem.
5. Dále účastník řízení uvedl, že Úřad svým postupem zneužil správní uvážení ve smyslu § 2 odst. 5 správního řádu. Z ustanovení § 21f odst. 2 zákona totiž údajně nevyplývá, že by

pracovníci Úřadu byli oprávněni nahlížet do soukromých dokumentů a záznamů zaměstnanců či jednatele šetřeného soutěžitele a následně rozhodovat o tom, zda se jedná o osobní či obchodní záznamy. Prohlídka osobních dat je podle názoru účastníka řízení nepřiměřeným zásahem do soukromí a zákonodárce jistě neměl v úmyslu poskytnout Úřadu neomezené oprávnění, zvláště v situaci, kdy se jedná o nepodložené podezření z porušení zákona. V této souvislosti odkázal na úpravu obsaženou v trestním právu, Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „**Evropská úmluva**“), příp. na Mezinárodní pakt o občanských a politických právech. Z toho dovozoval, že účelem základního práva na soukromí je respekt a záruka, aby jednotlivec nebyl rušen v soukromé sféře a aby veřejná moc toto soukromí respektovala.

Petit

6. S ohledem na uvedené účastník řízení navrhl, aby předseda Úřadu zrušil napadené rozhodnutí v plném rozsahu.

III. Řízení o rozkladu

7. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „**správní řád**“), a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu předal spis orgánu rozhodujícímu o rozkladu.
8. Podle § 89 odst. 2 správního řádu jsem přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladech, popřípadě, vyžadoval-li to veřejný zájem, přičemž jsem dospěl k závěrům uvedeným v dalších částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Přezkum napadeného rozhodnutí

9. Úřad dne 19. 2. 2015 zahájil s účastníkem řízení správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S90/2015/KD. V rámci tohoto správního řízení Úřad dne 19. 2. 2015 provedl v obchodních prostorách účastníka řízení místní šetření za účelem prověření obchodních záznamů a opatření podkladů pro správní řízení. Účastníku řízení byl před zahájením místního šetření sdělen právní důvod šetření a byl poučen o oprávněních Úřadu a o následcích neposkytnutí potřebné součinnosti či nestrpení výkonu těchto oprávnění ve smyslu ustanovení § 21f a § 22c zákona.
10. Podle skutkových zjištění orgánu prvního stupně během místního šetření v obchodních prostorách soutěžitele jednatel nesouhlasil s provedením šetření obchodních záznamů nacházejících se v jeho počítači HP Pro Book6550b, sériové číslo CNU1430ZYM (dále též „**počítač jednatele**“) umístěném na stole v jeho kanceláři bez přítomnosti právního zástupce. Jednatel společnosti následně odjel z důvodů neodkladné záležitosti a k dalším úkonům pověřil svoji asistentku. Na místo se následně dostavila právní zástupkyně účastníka řízení, která však z důvodu konfliktu zájmů nebyla s to účastníka řízení zastupovat, proto jednatel požádal zaměstnance Úřadu o další posečkání a nalezení nového právního zástupce. Jednateli se nový právní zástupce nepodařilo nalézt a poté, co byl zaměstnanci Úřadu opětovně telefonicky kontaktován, sdělil, že i nadále nesouhlasí s provedením šetření v jeho počítači, a to i přes upozornění ze strany Úřadu, že mu za takové jednání hrozí uložení pořádkové pokuty (srov. str. 2 – 4 odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně).

11. Následkem popsaného jednání účastníka řízení došlo k tomu, že zaměstnancům Úřadu nebylo v průběhu místního šetření umožněno nahlédnout do obchodních záznamů nacházejících se v počítači jednatele. Tímto jednáním došlo k narušení průběhu místního šetření a zejména k maření jeho účelu a smyslu, Úřad tak z počítače jednatele nemohl získat informace, které mohly být relevantní pro správní řízení ve věci. Jak je již uvedeno shora, Úřad toto jednání kvalifikoval jako pořádkový delikt a ve smyslu § 22c zákona uložil účastníku řízení pořádkovou pokutu ve výši 1.105.000 Kč. Postup Úřadu v kontextu právě popsaného jednání účastníka řízení považuji za správný.
12. Pořádková pokuta je zajišťovacím institutem, který má dopomoci k hladkému průběhu probíhajícího procesu, zde místního šetření. Pořádkové pokuty má být užito pouze tehdy, kdy to vyžaduje průběh procesu a v rozsahu, v jakém to vyžaduje zajištění průběhu a účelu řízení. Shora popsaná situace, kdy zaměstnancům Úřadu nebylo umožněno nahlédnout do obchodních záznamů nacházejících se v počítači jednatele, představovala z pohledu zajištění a prověření všech podkladů relevantních pro správní řízení ve věci zásadní zásah do průběhu tohoto procesu, jelikož v důsledku jednání účastníka řízení došlo k nezvratnému znemožnění efektivního prověření části obchodních záznamů nacházejících se v počítači jednatele. Zaměstnancům Úřadu sice bylo umožněno, aby zajistili obchodní záznamy a dokumenty nacházející se v obchodních prostorách účastníka řízení mimo předmětný počítač, je však zřejmé, že důležitost objasnit povahu elektronických záznamů v počítači jednatele, je v dnešní době převahy informací v elektronické podobě velmi vysoká. Znemožnění prošetření této významné části obchodních záznamů účastníka řízení proto představovalo významné ztížení možnosti Úřadu zajistit relevantní indicie pro objasnění možného protisoutěžního jednání a pro vedení správního řízení samotného.
13. Účastník řízení ve svých námitkách tvrdil, že v počítači jednatele se nacházely pouze dokumenty a fotografie soukromé povahy a že proto nebyl povinen svůj počítač zpřístupnit. Takové námitky je třeba odmítnout.
14. Podle § 21f odst. 1, 2 zákona „*jsou [s]outěžitelé povinni podrobit se šetření Úřadu na pozemcích a ve všech objektech, místnostech a dopravních prostředcích, které užívají při své činnosti v hospodářské soutěži (dále jen „obchodní prostory“). (2) V rámci šetření jsou zaměstnanci Úřadu, případně další Úřadem pověřené osoby, oprávněni a) vstupovat do obchodních prostor soutěžitelů, u kterých šetření probíhá, b) ověřit, zda se v případě dokumentů a záznamů jedná o obchodní záznamy, c) nahlížet do obchodních záznamů, které se v obchodních prostorách nacházejí nebo jsou z nich přístupné, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy, d) kopírovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy z obchodních záznamů, e) pečeti obchodní prostory, popřípadě skříně, schránky nebo obchodní záznamy v nich se nacházející na dobu a v rozsahu nezbytném k provedení šetření, f) požadovat od soutěžitele a osob v pracovněprávním nebo jiném obdobném vztahu k němu, případně osob, které soutěžitel pověřil vykonávat v jeho prospěch určité činnosti, v nezbytném rozsahu součinnost nezbytnou k provedení šetření, jakož i vysvětlení k obchodním záznamům“.*
15. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že zaměstnanci Úřadu jsou při místním šetření oprávněni nahlížet do obchodních záznamů, které se v obchodních prostorách nacházejí a činit si jejich kopie nebo výpisy. Je zcela přirozené, že při prohledávání jednotlivých písemností a jiných nosičů informací se zaměstnanci Úřadu mohou setkat s informacemi různého druhu

a mohou narazit rovněž na informace soukromého rázu. Z povahy věci by však poněkud ztrácelo význam, aby charakter záznamů či dokumentů vyhodnocoval sám soutěžitel bez toho, aby s příslušnými informacemi nebyli seznámeni i zaměstnanci Úřadu. Ponechat na libovůli subjektu, u kterého šetření probíhá, aby sám určil, do kterých dokumentů lze pro jejich obchodní povahu nahlížet a do kterých již nikoliv, by popřelo samotný smysl místního šetření¹. Zdůrazňuji, že otázka posouzení povahy příslušných dokumentů Úřadem již byla správními soudy zodpovězena v kauze Delta pekárny. Soudy zde přisvědčily praxi Úřadu a konstatovaly, *jestliže se jedná o místní šetření probíhající v prostorách soutěžitele, je důvodné domnívat se, že dokumenty v těchto prostorách se nacházející mají charakter dokumentů obchodní povahy, nenasvědčují-li konkrétní okolnosti opak*. Tento závěr navíc není ojedinělým výstřelkem, ale krom rozhodnutí českých správních soudů vyplývá i z judikatury Evropského soudního dvora např. ve věcech č. 155/79 AM & S vs. Komise nebo č. C-550/07P ve věci Akzo Nobel Chemicals Ltd. Také v těchto rozhodnutích dospěly soudní orgány k závěru, že k ověření charakteru dokumentů si nelze představit jiný postup, než že jejich charakter bude přinejmenším prima facie pracovníky provádějícími šetření posouzen a to v daném případě typicky podle předmětu (označení, názvu, pojmenování) příslušné zprávy v elektronické podobě².

16. Ačkoliv tedy nelze vyloučit, že se v počítači jednatele (v kanceláři jednatele šlo o jediný počítač), mohly nacházet dokumenty či fotografie soukromé povahy, nebylo možné rovněž vyloučit, že se v něm nacházely záznamy obchodní povahy vztahující se k činnosti šetřeného soutěžitele, které mohly přispět ke splnění účelu předmětného správního řízení. Účastník řízení proto měl zaměstnancům Úřadu umožnit nahlédnout do příslušných dokumentů a zároveň jim měl umožnit vyhodnocení povahy těchto dokumentů.
17. Pro úplnost poukazuji na skutečnost, že účastník řízení námitku, že se v počítači jednatele měly nacházet informace soukromého rázu, vznesl až v podaném rozkladu. Při místním šetření nic takového netvrdil, což je zjevné z protokolu z místního šetření na č.l. V10 – V16, přitom zcela zásadním důkazním prostředkem dokumentujícím celý průběh místního šetření, je právě protokol o místním šetření. Z protokolu však nevyplývá žádný konkrétní důvod, proč jednatel společnosti odmítl zaměstnancům Úřadu do počítače nahlédnout. Tím spíše se však zaměstnanci Úřadu mohli domnívat, že v počítači se skutečně nacházejí obchodní záznamy, které jednatel zcela záměrně odmítá zpřístupnit. Zaměstnanci totiž byli obeznámeni s tím, že předmětný počítač je majetkem společnosti a že je to jednatel, komu přísluší obchodní vedení společnosti. Uzavírám tedy, že zaměstnanci Úřadu byli oprávněni vyhodnotit obsah elektronických dokumentů obsažených v počítači jednatele, přístup k počítači jim měl účastník řízení umožnit i tehdy, nacházely-li by se v počítači informace soukromé povahy. Pravomoc posoudit charakter dokumentů totiž náleží pracovníkům Úřadu a ne šetřenému soutěžiteli.
18. Účastník řízení dále ve svých výhradách zpochybnil podobnost nyní posuzované věci s věcí Delta pekárny, a to pokud jde o závažnost a výši uložené pokuty.

¹ Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2007, č.j. 62 Ca 1/2007-153

² Tamtéž

19. Z hlediska ukládání pokuty hodnotil Úřad jednání účastníka řízení jako závažné, ve smyslu ustanovení § 62 odst. 3 správního řádu totiž dbal na to, aby uložená pokuta nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení.
20. Své úvahy prvostupňový orgán předeštel na str. 6 napadeného rozhodnutí a nelze jim ničeho vytknout. Neohlášené místní šetření v obchodních prostorách soutěžitele je bezpochyby nejsilnější pravomocí Úřadu sloužící k zajištění důkazního materiálu o protisoutěžním jednání. Tento procesní úkon lze považovat za neopakovatelný, neboť je velmi nepravděpodobné, že by důkazy o protisoutěžním jednání soutěžitele, které nebudou zajištěny na první pokus, mohly být nalezeny při jeho případném opakování. Má-li být činnost Úřadu efektivní, je nutný prvek překvapení. Úřadu sice při místním šetření byly zpřístupněny obchodní záznamy v papírové podobě, elektronická komunikace, včetně dalších možných elektronických dokumentů nacházejících se v počítači jednatele však zaměstnancům Úřadu poskytnuta nebyla. Došlo tak k částečnému zmaření účelu místního šetření, které je o to závažnější, že elektronická data lze odstranit či znehodnotit rychleji, než data v listinné podobě.
21. V tomto kontextu tedy Úřad přirovnával závažnost jednání účastníka řízení k pořádkovému deliktu ve věci Delta pekárny, kde šlo o skutkově podobnou věc. Účastník řízení sice tvrdil, že ve věci Delta pekárny bylo prokázáno, že se v notebooku jednatele společnosti nacházely obchodní záznamy, ale toto tvrzení jaksi postrádá logiku, když v nyní posuzované věci bylo Úřadu zabráněno, aby skutečnost, zda se v počítači jednatele nějaké obchodní záznamy nacházejí, prověřil. Podobnost obou věcí spočívá naopak v tom, že u obou případů došlo k závažnému maření průběhu místního šetření, v nyní posuzované věci navíc k definitivnímu znemožnění získání relevantních elektronických dat z počítače jednatele v době, kdy s nimi ještě nebylo manipulováno.
22. Pokud jde o samotnou výši pokuty, podle § 22c odst. 1 zákona *lze soutěžiteli uložit pořádkovou pokutu až do výše 300 000 Kč nebo 1 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období, jestliže nesplní povinnost podle § 21e odst. 1 nebo 2 anebo § 21f odst. 3. (2) Pořádkovou pokutu lze uložit i opakovaně. Celková výše opakovaně ukládaných pokut nesmí přesáhnout 10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období.*
23. Uloženou sankci dosahující výše 77% maximální možné výše pořádkové pokuty považují vzhledem ke shora uvedenému za odpovídající významu narušení průběhu místního šetření a následkům jednání účastníka řízení. Ve srovnání s Delta pekárnami, kde Úřad uložil pokutu dosahující 100% maximální možné výše, se jedná o pokutu výrazně nižší.
24. V neposlední řadě účastník řízení namítl, že prohlídka osobních dat je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromí. Ani s těmito výhradami nemohu souhlasit.
25. Účastník řízení ve své poněkud strohé argumentaci tvrdil, že postupem Úřadu došlo k zásahu do jeho práva na ochranu soukromí a že Úřad může toto právo omezit jen zcela výjimečně. Tím, že zaměstnancům Úřadu umožnil přístup k ostatním obchodním záznamům (mimo předmětný počítač), poskytl řádnou součinnost a postupoval plně v souladu se zákonem. Prohlídka osobních dat požadovaná Úřadem je podle názoru účastníka řízení nepřiměřeným zásahem do soukromí. Zákonodárce podle názoru účastníka řízení nemohl mít v úmyslu

poskytnout Úřadu neomezené oprávnění, zvláště v situaci, kdy se jedná o nepodložené podezření z porušení zákona.

26. Čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „**Listina**“) stanoví, že *každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života*. Obdobně čl. 8 odst. 1 Úmluvy říká, že *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*. Toto právo na soukromí, jak judikoval ESLP³, je třeba přiznat i právnické osobě ve vztahu k jejich sídlu. Možné omezení tohoto základního práva obsahuje čl. 8 odst. 2 Úmluvy, který stanoví, že *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*.
27. Účastník řízení tvrdil, že postupem Úřadu došlo k zásahu do jeho práva na soukromí, protože zákon nikde nestanoví, že by zaměstnanci Úřadu mohli nahlížet do soukromých dokumentů a záznamů. Nezpochybnil tedy místní šetření jako celek (v celém rozkladu vlastně tvrdil, že zaměstnancům provádějícím šetření poskytoval součinnost), ale pouze tu část šetření, kdy Úřad požadoval zpřístupnění počítače jednatele. Podle mého názoru však k zásahu do práva účastníka řízení (pokud jde o předmětný počítač) nemohlo dojít, protože účastník řízení počítač, resp. data v něm obsažená, odmítl poskytnout.
28. Ostatně ani tehdy, pokud by účastník řízení zpochybnil zákonnost celého místního šetření, by nemohl uspět. V předmětné věci není sporu o tom, že místní šetření provedené v obchodních prostorách účastníka řízení představuje zásah do jeho práva na respektování „obydlí“ ve smyslu čl. 10 Listiny, resp. čl. 8 Úmluvy, které zahrnuje rovněž její „korespondenci“, ba dokonce v určité míře i soukromou korespondenci jejích zaměstnanců. Bylo by proto třeba určit, zda byl takový zásah odůvodněný ve smyslu druhého odstavce čl. 8, tj. zda byl „v souladu se zákonem“, sledoval legitimní cíl či cíle a byl v „demokratické společnosti“ k dosažení tohoto cíle či cílů „nezbytný“.
29. Zásah je v souladu se zákonem pouze tehdy, má-li základ ve vnitrostátním právu. Při místním šetření Úřad postupoval podle výslovného zákonného zmocnění obsaženého v ustanovení § 21f zákona. Tvrzení účastníka řízení, že „zákonodárce jistě neměl v úmyslu toto neomezené oprávnění Úřadu poskytnout“ není opodstatněné, naopak podle důvodové zprávy k zák. č. 155/2009 Sb., která blíže konkretizovala institut místního šetření a oprávnění zaměstnanců Úřadu výslovně uvádí, že *bez těchto oprávnění by provedení šetření nemohlo naplnit účel, ke kterému je určeno, tedy získání důkazů o domnělém protisoutěžním jednání. Oprávnění jsou v zásadě totožná s těmi, jimiž je nadána podle článku 20 odst. 2 písm. a) až e) Nařízení č. 1*

³ Příslušná judikatura je částečně shrnuta v rozsudku Sociétés Colas Est a ostatní proti Francii (č. 37971/97, rozsudek ze dne 16. dubna 2002, § 26-27). V pozdější věci Roquette Frères SA proti Komisi (věc C - 94/00, rozsudek ze dne 22. října 2002, § 29), Soudní dvůr Evropských společenství (po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost dne 1. prosince 2009, soudní dvůr Evropské unie) uvedl: „Při určování dosahu této zásady, pokud jde o ochranu podnikatelských prostor společností, je třeba vzít v úvahu judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vydanou po vydání výše uvedeného rozsudku Hoechst v. Komise, z níž plyne jednak, že ochrana obydlí, o níž jde v článku 8 EÚLP může být za určitých okolností rozšířena i na zmíněné prostory [viz zejména rozsudek ESLP Colas Est a další v. Francie ze dne 16. dubna 2002 (...), § 41], a jednak, že právo k zásahu udělené čl. 8 odst. 2 EÚLP „může jít mnohem dále u podnikatelských činností a prostor než v ostatních případech“ (viz rozsudek Niemietz v. Německo, § 31).“

Komise ES. Pokud jde o pravomoc Úřadu ověřit, zda se v případě dokumentů a záznamů jedná o obchodní záznamy, důvodová zpráva uvádí, že Úřad není oprávněn kopírovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy veškerých záznamů, dokumentů apod., ale může tak činit pouze ve vztahu k tzv. obchodním záznamům, tzn. obchodním knihám, jiným obchodním záznamům a jiným záznamům, které mohou mít význam pro objasnění předmětu řízení. Proto je nutné při provádění šetření nejprve zjistit, které dokumenty, záznamy apod. mohou být označeny za obchodní záznamy. Z tohoto důvodu není soutěžitel oprávněn odmítnout přístup k dokumentům a záznamům s poukazem na to, že ty nemají povahu tzv. obchodních záznamů, neboť takovýto závěr je oprávněn vynést toliko Úřad, resp. jeho zaměstnanci a/nebo osoby pověřené, po předběžném ověření. Vzhledem k účelu, který vyšetřování sleduje, tedy nalezení informací majících význam pro vyšetřování, bylo potvrzeno i komunitární judikaturou, že veškeré obchodní informace mohou být přinejmenším ověřeny, pokud se týče jejich relevantnosti. Úmysl zákonodárce poskytnout Úřadu v rámci místního šetření příslušné pravomoci je zřejmý.

30. Vzhledem k tomu, že místní šetření bylo provedeno v rámci správního řízení, které bylo zahájeno vůči účastníku řízení a týkalo se možného porušení pravidel hospodářské soutěže, jehož cílem bylo vyhledat indicie a důkazy o existenci zakázané dohody ve výběrovém řízení, zásah nepochybně sledoval hospodářský blahobyt země.
31. Nezbytnost zásahu v demokratické společnosti předpokládá zásah založený na naléhavé společenské potřebě, přiměřený sledovanému legitimnímu cíli a respektující zásadu proporcionality. Co se týče zejména prohlídek a zabavení majetku, české správní soudy a zejména Evropský soud pro lidská práva zdůraznily, že považují-li státy za nutné použít taková opatření k zajištění hmotného důkazu protiprávního jednání, je třeba, aby právní řád a praxe v dané oblasti poskytovaly přiměřené a dostatečné záruky proti zneužití (viz *Funke proti Francii*, rozsudek ze dne 25. února 1993, § 57; *Société Canal Plus a ostatní*, § 54 in fine). Ve věcech týkajících se ochrany jednotlivců před svévolnými zásahy veřejné moci do práv zaručených čl. 8 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva potvrdil, že nedostatek soudního příkazu k prohlídce lze vyvážit účinnou soudní kontrolou realizovanou ex post facto (viz *Heino*, cit. výše, § 45; *Smirnov*, cit. výše, § 45 in fine).
32. S ohledem na existenci rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Delta pekárny* považují za vhodné osvětlit, že zásah ze strany Úřadu byl odpovídající i z hlediska proporcionality. Evropský soudní dvůr při přezkumu pravomocí Komise v místních šetřeních stanovil pět kategorií záruk za účelem striktního usměrnění pravomocí Komise (rozsudek Tribunálu ze dne 6. září 2013, ve věci *Deutsche Bahn AG a další proti Evropské komisi*, spojené věci T-289/11, T-290/11 a T-521/11).
33. Těchto pět záruk se týká zaprvé odůvodnění rozhodnutí o kontrole, zadruhé omezení uložených Komisi v průběhu kontrol, zatřetí skutečnosti, že Komise nemůže kontrolu vnutit silou, začtvrté zásahu vnitrostátních orgánů a zapáté existence opravných prostředků a posteriori. Tato pravidla lze přiměřeně aplikovat i na postup Úřadu.
34. Úřad při provádění místního šetření postupoval v souladu s ustanovením § 21f odst. 6 zákona, tj. sdělil soutěžiteli, v jehož obchodních prostorách šetření na místě proběhlo, právní důvod a účel šetření a poučil ho o jeho právech a povinnostech podle tohoto zákona, včetně možnosti uložení pokuty. Tyto skutečnosti jsou zřejmé ze správního spis č.I. V10 - V17. Úřad

disponoval konkrétními podezřeními, která opravňovala zahájení předmětného správního řízení a provedení místního šetření, nejednalo se tudíž o náhodnou inspekci. Ve shodě s ustanovením § 21f odst. 5 zákona předali zaměstnanci Úřadu účastníku řízení pověření, které obsahovalo jména, příjmení, funkci a podpis osob oprávněných k jeho vystavení, datum vyhotovení a otisk úředního razítka, dále právní ustanovení, podle kterého bylo šetření provedeno, označení obchodních prostor soutěžitele, v nichž bylo šetření provedeno, předmět šetření a datum jeho zahájení, jakož i jména a příjmení zaměstnanců Úřadu, případně dalších Úřadem pověřených osob, které šetření provedli. Pokud jde o samotný průběh šetření, Úřad respektuje, že z šetření jsou vyloučeny dokumenty nesouvisející s obchodní činností soutěžitele a korespondence mezi soutěžitelem a právním zástupcem. Úřad vždy soutěžitele poučí o svých pravomocích při místním šetření, i o možnosti uložení pořádkové pokuty za neposkytnutí součinnosti či za nestrpění výkonu pravomocí Úřadu (viz č.l. V18 správního spisu). Úřad dále umožňuje právním zástupcům účastníka řízení, aby byli přítomni místnímu šetření a činnosti zaměstnanců Úřadu, v předmětné věci bylo posečkáno se započítáním šetření počítače jednatele do doby, než se dostaví právní zástupce účastníka řízení a následně bylo posečkáno, než si jednatel obstará nového právního zástupce. Nalézt nového právního zástupce se účastníku řízení nepodařilo, nicméně Úřad znovu telefonicky ověřil stanovisko jednatele a opětovně jej upozornil na možnost uložení pořádkové pokuty (viz č.l. V13-14).

35. Ačkoliv ustanovení § 21f odst. 4 zákona zakotvuje pravomoc Úřadu zjednat si do obchodních prostor přístup, otevřít uzavřené skříně nebo schránky, popřípadě si jiným způsobem zjednat přístup k obchodním záznamům, Úřad tuto pravomoc využívá s maximální ochranou práv šetřených soutěžitelů a za jistých okolností připouští součinnost Policie ČR. V neposlední řadě je zásah Úřadu podroben kontrole *a posteriori* ze strany správních soudů, a to prostřednictvím žaloby proti nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „sřs“), příp. prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ustanovení § 65 sřs.
36. Blíže popsany postup Úřadu při místním šetření a právní rámec soudního přezkumu podle mého názoru svědčí o tom, že byly dodrženy všechny požadavky kladené na omezení práva na ochranu soukromí. Úřad tak postupoval v souladu s platnou legislativou. Domnívám se dále, že Úřad ve vztahu k účastníku řízení při místním šetření postupoval nanejvýš vstřícně a v maximální možné míře šetřil všechna jeho práva, o čemž například svědčí, že opakovaně vyčkával na jeho právního zástupce nebo že jej několikrát poučil o tom, že následkem neposkytnutí součinnosti je uložení pořádkové pokuty. Postup Úřadu tedy považuji za správný a souladný se zákonem, naopak námitky účastníka řízení jsem neshledal opodstatněnými.
37. Zcela na závěr jsem ověřil, zda uložená pokuta není zcela nepřiměřená vývoji hospodaření účastníka řízení. Ten totiž v době vydání prvostupňového rozhodnutí poskytl pouze kvalifikovaný odhad svého obrátu za rok 2014 (činil 143.625.155,17 Kč). Z účetních dokumentů, které jsem si od účastníka řízení vyžádal, vyplývá, že čistý obrat za rok 2014 činí 142.762.000 Kč. Uzavírám tedy, že majetkové poměry účastníka řízení se v období od vydání prvostupňového rozhodnutí do dnešního dne výrazným způsobem nezměnily. Se závěry Úřadu se proto ztotožňuji.

IV. Závěr

38. S ohledem na shora uvedené jsem dospěl k závěru, že závěry prvostupňového orgánu jsou správné a že napadené rozhodnutí žádnými vadami netrpí. Účastník řízení svým jednáním zcela záměrně a zásadním způsobem částečně zmařil účel místního šetření, dopustil se tak pořádkového deliktu a za toto jednání mu byla oprávněně uložena pořádková pokuta ve výši 1.105.000 Kč. Proto jsem podle § 25a zákona ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí potvrdil a rozklad zamítl.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 téhož zákona, dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

JUDr. Zdeněk Vlček
AK Vlček & partners s.r.o.
Na Roudné 18
301 00 Plzeň

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy